

Nr 289.

Av herrar **Nilsson** i Göteborg och **Ericsson** i Kinna, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 17, med förslag till förordning om erkända skatteförmedlingskassor, m. m.

Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning om erkända skatteförmedlingskassor m. m. (nr 17) syftar till att inom det nuvarande skatteuppbördssystemets ram åstadkomma vissa förbättringar rörande skatteinbetalningen. Att staten träder stödande till för underlättandet av skattekontors verksamhet är naturligt. Skattekontors verksamhet medför fördelar inte bara för de skattskyldiga utan jämväl för stat och kommun. Propositionens framläggande hälsas sålunda med tillfredsställelse.

Både ur samhällets och de enskilda skattebetalarnas synpunkt måste det framstå såsom angeläget, att anslutningen till skatteförmedlingskassorna blir den största möjliga. För att så skall bli förhållandet har det ansetts nödvändigt med en viss kreditgivning från det allmännas sida gent emot skatteförmedlingskassornas medlemmar. Detta förhållande har föranlett förslag om förordning angående utskyldsbetalning genom erkända skatteförmedlingskassor. Enligt denna förordning skulle skatteförmedlingskassa kunna bevilja ny medlem anstånd med erläggande av utskylder, som förfalla till betalning vid de två uppbördsstämmor, vilka utlöpa närmast efter anslutningen. Anståndet skulle kunna gälla intill utgången av visst kalenderkvartal och må icke räcka längre än ett år efter utgången av det kvartal, varunder den skattskyldige anslutit sig till kassan.

Den ovan refererade bestämmelsen angående anstånd med betalning av utskylder kommer säkerligen att få den största betydelse, när det gäller att rekrytera medlemmar till skattekontorna. Fråga är emellertid om den tid, som skattekontor må bevilja medlem anstånd med betalning av vissa utskylder, kan anses tillräckligt långt tilltagen. Icke så sällan händer det, att mindre inkomstagare på grund av sjukdom, militärinkallelse och dylikt restera med betydande skattebelopp. Beslutar sig en sådan person för inträde i skattekontor, måste han hos kassan begära anstånd med betalningen av resterande skatter. Kassan kan då bevilja denne medlem anstånd på högst ett år med betalningen av de restförda beloppen. Ingen vill nog bestrida de svårigheter en sådan person råkar uti, om han under ett år skall betala resterande skatter jämte de under året till betalning förfallna skatterna. Låt oss antaga att en person har 1 000

kronor i restskatter och får 400 kronor i nya skatter samt en veckolön av 85 kronor. Den summa som under året skall erläggas uppgår sålunda till sammanlagt 1 400 kronor. Vissa skattekontor beräkna nu en inbetalning av skatt under 44 veckor under året. Sker inbetalning efter en sådan plan skulle veckobetalningen till skatten uppgå till 32 kronor. En skattebetalning efter en sådan plan har nog små utsikter att hålla. Av vikt vore därför, att skattekontoren gävos möjligheter till beviljande av anstånd under längre tid än ett år. Öppnades en sådan möjlighet, skulle skattekontor kunna slå ut betalningen av de resterande skattebeloppen på en längre tid och därmed underlätta för vederbörande skattebetalare att fullgöra sin skattebetalning, låt vara med något mindre belopp per vecka t. ex. under två år i stället för den i förordningen föreslagna tiden av ett år.

Mot förslag om utsträckning av den tid skattekontor kan bevilja medlem anstånd med betalning av resterande utskylder kan sägas, att enligt förordningens sjunde paragraf äger utmätningsman på framställning av skattekontor bevilja ytterligare anstånd. Enligt propositionen skulle sålunda i särskilda fall sådan utsträckning av betalningstiden kunna komma till stånd. Fråga är emellertid om icke denna ansökan om ytterligare anstånd får anses såsom en onödig omgång. Till detta bör erinras om, att den myndighet, som skall bevilja ytterligare anstånd, är direkt ekonomiskt intresserad av den sak det här gäller. Det skulle t. o. m. kunna inträffa att det klientel, som statsmakterna genom förevarande förordning vilja underlätta skattebetalningen för, kommer i en sämre ställning än det, som betalar de restförda skatterna direkt till exekutor. Detta kan inträffa, om exekutor tillåter en längre inbetalningstid än ett år. Det förefaller sålunda vara goda skäl för en sådan ändring av förordningen, att den stadgade anståndstiden utsträcker från ett till två år. För en sådan ändring talar ytterligare det förhållandet, att redan nu medger exekutor en betydligt längre betalningstid än ett år. Då sålunda förordningens bestämmelser i denna detalj äro en direkt försämring gent emot nu gällande förhållanden hemställes härmed,

att riksdagen måtte besluta, att i förslag till förordning om utskyldsbetalning genom erkända skatteförmedlingskontor den i § 2 omnämnda bestämmelsen om anstånd med skattebetalningen måtte ändras från ett till två år.

Stockholm den 6 febr. 1943.

Olof Nilsson,
Göteborg.

John Ericsson,
Kinna.